

det Lovudkast, som foreligger, blot gjøre den Bemærkning, at jeg hører til dem, der ikke ynde disse mange smaa Tillægslove til de allerede bestaaende Anordninger, og at jeg i Særdeleshed mener, at man ikke bør fremkomme med en saadan Lov, hvor ingen absolut Nødvendighed taler derfor. Fordi en Lov har været underkastet forskjellige Fortolkninger, derfor behøver man ikke at fremkomme med en ny Lov, for at bestemme, hvorledes den skal forstaaes. Man maa derhos vistnok være saameget mere forsigtig i nærværende Tilfælde, som jeg aldrig har forstaaet Anordningen af 1792 saaledes, at det var Vedkommendes Forpligtelse at blive ved Brandstedet uden over den Tid, de nødvendige Foranstaltninger udkrævede. Jeg har nemlig altid troet, at det, som fastsattes i denne Forordning med Hensyn til Grundens Rydning, blot er at betragte som en simpel Politieforanstaltning, som nødvendig for at forebygge, at ikke Skade ved staaende Skorstene o. s. v. skulde indtræde. Saasnart Faren er forbi, antager jeg ogsaa, at Forpligtelsen til at blive for vedkommende Landboere er ophørt. Hvad Sløfningen af Grunden angaaer, antager jeg at Forordningen af 1792 ikke har til Hensigt at paabyrde Andre den end rette Vedkommende. Disse Bemærkninger har jeg troet at maatte fremsætte ved første Behandling af denne Sag, for at Thinget kunde tage under Overveelse, om det virkelig er nødvendigt, at denne Lov udkommer eller ialtfald burde udkomme i en Form, der forudsætter, at Forordningen af 1792 virkelig har været givet for dette Tilfælde, som jeg troer slet ikke har været indbefattet derunder.

D. Nielsen: Den sidste ærede Taler befinder sig ikke i en saadan Stilling som vi Andre, som maae forrette Arbejdet; thi vi maae sandelig, naar der har været Ildbrand — om det er imod Politieanordningen, skal jeg lade være usagt — aldrig forlade Pladsen, førend hver Steen og hvert Stykke, som har hørt Gaarden til, er bleven ført ud paa Marken. Hvorvidt nu Loven af 1792 bestemmer det, det tør jeg ikke sige, men jeg tør kun sige, at vi have været forpligtede til at gjøre det, saalænge Ilden har været. Imidlertid skal jeg rigtignok stemme for Loven, men jeg

ønskede mig oplyst om, hvem Forpligtelsen for Fremtiden skal paahvile; thi her er ikke Noget i Loven, som siger, hverken at den Brandlidte skal paatage sig det, eller Brandassurancen. Mig forekommer det at være rigtigt, at dette maatte overgaae paa Brandassurancen. Jeg veed ikke, hvorvidt jeg feiler i denne Henseende, men jeg ønskede det oplyst af de af Thingets Medlemmer, der ere mere inde i Lovven end jeg.

Ordrer: Efter de Regler, som hidtil have været gjældende, er der hverken ved Taxationer til Brandassurance eller ved Erstatning for Brandskader taget Hensyn til de Omkostninger, som ere forbundne med Brandstedernes Rydning, fordi denne Rydning paa Grund af Budet i Forordningen af 29de Februar 1792 § 28 antages for at være uden Betydning for den Brandlidte. Men, naar den foreliggende Lov udkommer, saa bliver Forholdet et andet. Da vil nemlig den Brandlidte i Ildbrandstilfælde alene have at bære alle med Rydningen forbundne Omkostninger, som vistnok stundom kunne blive særdeles betydelige. Jeg troer derfor, at det vilde være af Interesse i Almindelighed og ikke uden Indskyldelse paa Bedømmelsen af den foreliggende Sag, om den høitærede Justitsminister, som jeg seer ikke idag er tilstede, vilde udtale sig om, hvorvidt det var at vente, hvis den foreslaaede Lov udkommer, at der vilde blive enten ved Instrux til Branddirecteurerne eller paa anden Maade draget Omkostning for, at Rydnings-Omkostningerne i det foreliggende Tilfælde blive beregnede den Brandlidte til Gode ved Beregningen af Brandskaderestitningen. Med Hensyn til, at der er udtalt idag af en æret Landstingsmand, at Forordningen af 29de Februar 1792 § 28 ikke var at forstaae saaledes, at der paahvilede Landboerne Forpligtelse til at rydde Brandsteder, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at Udtrykkene i Forordningen i den Henseende ere aldeles bestemte og tydelige.

Ordrer: Da den Forpligtelse til at rydde Brandsteder, der ifølge Forordn. af 29de Febr. 1792 § 28 paahviler Landboerne, upaatvilygligt er bleven udstrakt videre, end det har været Lovgiverens Hensigt, forekommer det Forslag til en Lov, som foreligger Thinget, mig